

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Gufs fra ei norsk «Stalin-tid»

FINNSNES: Jeg har aldri tidligere lest en dokumentar som har fanget meg så sterkt som Hjalmar Markussens «Proessen mot Lindstrøm – et politisk justismord». Det er den eneste politiske dokumentar jeg ikke har klart å legge fra meg før boka absolutt siste punktum.

Og ikke engang etter boka siste punktum, er jeg ferdig med denne uhyggelige gyseren av en norsk dokumentar.

Det handler om Lindstrøm-saken fra 1963 – krigshelten og byråsjefen som ble offer for en norsk Kafka-prosess, iscenesatt av Trygve Lie og Arbeiderpartiet. Ikke engang etter at «saken» var avsluttet i 1967 og Lindstrøm dømt til to og et halvt års fengsel og 90.000 kroner i erstatning, var det noen som viste interesse – til og med da Lindstrøm selv fikk tilgang på materiell som ville bevist hans uskyld.

Mørk uhygge

Boka er så spennende i all sin mørke uhygge at den formelig skriller på oppfølging. Vel nok har forfatter Hjalmar Markussen hatt all verdens tid på seg. I over 30 år har han sittet på sakens dokumenter, for dokumentoren nå endelig foreligger. Det er en stramt komponert dokumentar Markussen har skrevet om Lindstrøm-saken – som tydeligvis ble konstruert av Trygve Lie & co., også for å finne en syndebukk etter Kings Bay-ulykken på Svalbard. Lindstrøm var byråsjef i Industridepartementet.

Under huden

I boka følger vi saken fra Lindstrøms første møte med Randi Bakke, den tidligere landsvikdømte personen og skraphandlersken, som senere skal vise seg å bli hans bane. Vi følger særlig mennesket Lindstrøm i hans kamp mot maktene – og det i brev form. Vi kommer nesten under huden på et menneske som slåss for livet, men som i brevene avslører hvilken systematiker og tenker han er, og hva han slåss mot. Det er en heroisk kamp han utkjemper, og Markussens grunnlagsmateriale er formidabelt.

Man skulle nesten ikke tro at ei historie som dette kan dukke opp i et land som Norge? Eller, hvorfor ikke? Selv om Gro Harlem Brundtland, sannsynligvis i et utslag av spøk, har sagt «det er typisk norsk å være god» – hvorfor skal vi tro at vi nordmenn er så mye mindre korrupte enn andre folkeslag? Basisk sett er alle klode-mennesker like, bortsett fra nyanseforskjeller i lynne.

Verne om Ap-glorie

Men det er korrupsjon denne dokumentaren handler om. Om hvordan Trygve Lie & co. kvittet seg med et menneske de ikke lotte seg bekvem med. Ifølge boka blir egentlig Lindstrøm dømt for dårlig skraphandel – ingenting annet,

bok

Hjalmar Markussen
Proessen mot
Lindstrøm - et politisk
justismord.

men faktum er at han gjør en for-dømt bra skraphandel med avviklingen av nedlagte gruver og bergverk som sorterer under hans jobb i Industridepartementet.

Og det merkelige er at han aldri fikk sin sak opp, når han til og med kunne bevise sin uskyld. Lindstrøm-saken skulle glemmes og ties ihjel – en samlet norsk presse var dømt for injurier de ikke klarte å dokumentere, og glorien til Trygve Lie og Einar Gerhardsen var viktigere enn et skarpe menneskeliv i form av en krigshelt og byråsjef.

Mosen full av ugler

Hvis ikke denne saken blir undersøkt av historikere og forskere, og blir gransket med friske øyne uten bakenforliggende motiver, vil det være et under. Hjalmar Markussen fra Stønnesbotn på Senja har med boka villet gi sin gamle venn et sant ansikt utad, og han har brukt 30 år på det. Når landsfader Gerhardsen kröp til korset og ba Lindstrøm om unnskyldning i 1982, sier det seg selv at her er en sak med mosen full av ugler.

«Proessen mot Lindstrøm – et politisk justismord», er den mest besettende dokumentar jeg noen gang har lest. Den er velskrevet, stram i formen – og med et innhold som får det til å gå kaldt nedover ryggraden. Dette handler om både Kafka-prosess og fatale utslag av stalinistisk tankegang i Norge for mellom 30 og 40 år siden. Nå foreligger materialet, det bør bli undersøkt – ikke minst av dem som forvalter og overvåker rettssammenheng Norge nå og framover.

På folkeskolen sto Aps vararepresentant til Stortinget, Hanna Berg-Angell, med stjerner i blikket og røsten full av salvelse når hun talte til oss barn om Einar Gerhardsen og Trygve Lie. Etter å ha lest boka, blir barnelærdommen et vrengebilde som får mage og samvittighet til å krympe seg. Spørsmålet er om vi kan leve med den skammen som denne saken kan vise seg å være.

Tom R. Johansen

TROMS FOLKEBLAD

...for 30 år siden

Neste lørdag skal det arrangeres folkemøte om EEC i Tranøy. Det er Tranøy herredsparti av Det Norske Arbeiderparti som arrangerer det åpne møtet i Øverbotn skole lørdag 5. desember, som det ventes stor tilslutning til.

Folkebladet
28. november 1970

Ny bok Hjalmar Markussen har ført «Proessen mot Lindstrøm» i pennen.

Fotominner

Ungdom. To unge piker på sin konfirmasjonsdag i 1969. Vi ser her søstrene Tone og Laila Krogh. Det er Bjørg-Margrethe Krogh fra Brøstadbotn som har sendt inn bildet.

PS: Har du gamle bilder liggende? Del dem med andre gjennom Folkebladet. Hver dag presenterer vi et bilde under tittelen «Fotominner». Bildene sendes Troms Folkeblad, boks 308, 9305 Finnsnes. Husk å merke konvolutten «Fotominner». Sender du bildene på e-post, så husk å «pakke» dem som jpg. Papir-bilder blir returnert. fotominner@folkebladet.no

Han tar oppgjør med et utrolig kapittel i norsk rettshistorie: Justismordet på krigshelten og byråsjefen Harry Lindstrøm i 1963 – intrigant iscenesatt av Trygve Lie og Arbeiderpartiet. Hjalmar Markussen fra Senja har skrevet en spennende og nifs dokumentar om en Kafka-prosess som korrumperte politi, rettsvesen og presse – i en av Norges-historiens skammeligste kriminalsaker.

– Dette er mitt livsverk. Jeg har villet gjenreise et menneske som ble en nær venn – en bunn hederlig og tross alt ubestikkelig person som ikke passet inn i Trygve Lies og Einar Gerhardsens regime. Jeg har villet gi ham et sant ansikt utad, sier Hjalmar Markussen.

Fikk alle papirene

60-åringen fra Stonnesbotn på Senja ble Harry Lindstrøms fortrolige etter å ha møtt ham en desemberkveld i 1967 i Tromsø. Det i forbindelse med en av de utallige rettsakene og injuriersøksmålene han førte og vant mot samtlige 124 aviser, som hadde skrevet usannheter og vært viderebringere for et infamnt-korrupt system. I tida etter mottok Markussen kopier av alt det Lindstrøm hadde av papirer, og det var ikke småtterier. I dag, 33 år etter deres første møte, kommer «Proessen mot Lindstrøm – et politisk justismord», boka om Norgeshistoriens kanskje mest omtalte kriminalsak, og et av de skitneste renkespill i norsk rettshistorie.

– Det var møtet med Karsten Alnæs som inspirerte meg til å slutføre dette arbeidet, sier Hjalmar Markussen, som møtte Alnæs som foreleser på Forfatterskolen på Finnsnes i 1997.

Regime i forrâttelse

Han har vært skipper, fisker, lærer og journalist. For å få stoffet systematisert, tok han et år ved Forfatterskolen på Finnsnes i 1997. Karsten Alnæs sa til ham allerede da: «Du sitter på to år av Norgeshistorien – dette må du gjøre noe med». Alnæs har i bokas etterord skrevet at den er et viktig dokument, ikke bare fordi den handler om et justismord, men også om et politisk regime i forrâttelse som trengte en sydebukk, og fant det i Lindstrøm. Boka kaster nytt søkelys på personer som Einar Gerhardsen, Trygve Lie, Jens Haugland og Bent Røiseland.

Skraphandlersken

Boka forteller om Lindstrøm, byråsjefen i Industridepartementet som var krigshelt, en uvanlig begavelse med en lynende intelligens og arbeidskapasitet. Han var bergverksingeniør, økonom, jurist, snakket flere språk flytende, hadde et stort hjerte – en person som aldri sa nei til å hjelpe.

Som landssvikdømte Randi Bakke, som hadde fått opplæring av Gestapo under krigen. Lindstrøm så ikke på medlemskap av Nasjonal Samling som noen forbyttelse. Han ga skraphandlersken Randi Bakke all hjelp og støtte – uten å vite om hennes fortid – ved salg av nedlagt bergverks- og gruveutstyr som han hadde ansvaret for.

Lindstrøms forhold til henne ble det påskuddet Trygve Lie & co. begjærlig grep for å finne en sydebukk etter Kings Bay-ulykka på Svalbard, som førte til regjeringen Gerhardsens fâll. Lindstrøm ble plaget med Randi Bakke, skrev til henne, og sa det slik det var, men ønsket henne lykke til. Dette ble et «trusselbrev» som Bakke gikk til advokat Alf Nordhus med, som igjen sendte et notat til Industridepartementet og Trygve Lie – om hvor «fâll» Lindstrøm var – en kraftig bakgrunn for resten av sakens utvikling.

Stalinistisk arv

Trygve Lie hadde vært generalsekretær i FN, og sammen med Oscar Torp var han en av oppene i partiet i ândsfeillesskapet etter Martin Tranmæl. Lie var så selvhøytidelig etter å ha solt seg i glansen av politisk suksess, at da han kom tilbake fra FN og ble industriminister, fant han seg knapt nok i al vanlige ansatte i de-

Hjalmar Markussen, født 30. november 1939 i Botnhamn på Senja.

- Elev ved Solhov folkehøgskole på Lyngseidet, Heimly forfatterskole på Finnsnes.
- Utdannet fiskeskipper, og har seilt som styrmann og overstyrmann på fiske ved Newfoundland, Grønland, Island og Barentshavet.
- Har seilt som styrmann i kyst- og utenriksfart, og har vært eier av eget kystfiskefartøy.
- Har også vært fisker, fiskearbeider, lærer og frilansjournalist.

Norsk Kafka- prosess

Nifs dokumentar. Hjalmar Markussen fra Senja har skrevet en spennende og nifs dokumentar om prosessen mot Harry Lindstrøm.

FOTO: RONALD JOHANSEN

partementet tok heisen sammen med ham. Når en så oppblåst konstruksjon av en politiker støtte på en motsetning i byråsjef Lindstrøm, et opprøp og reinsklig menneske som leste Lie som en åpen bok, måtte det ende med klinisk. Motsetningene de to imellom startet prosessen. Lie, Gerhardsen og krefter i Arbeiderpartiet klarte ved hjelp av solid intrigemakeri å manøvrere slik at rettsvesen, politi og presse ble korruptert.

Gerhardsen angret

Plutselig var Lindstrøm arrestert, satt åtte måneder i fengsel med forbud mot å lese brev, aviser, radio, TV og innsyn i egen sak. Samtidig sørget «noen» for å plante rykter, og lekte til en presse som ukritisk slukte de utroligste historier om den etterhvert rettsløse Lindstrøm.

Da han kom ut og ble klar over at han hadde vært førstestoff hele tida, ble han ikke lammet. Han tok tvert imot opp kampen for å reinvaske seg. Det hører med til slutten av historien at Einar Gerhardsen krøp til korset for han døde. Landsfaderen ha om unnskyldning til det mennesket han bidro til å ofre, ifølge Markussens bok.

Arkivene åpnet

– Du sender i vei en rumbukk mot Arbeiderpartiet, du kruser flere politiske bautaer – vent du rabalder?

– Jeg har hatt mine tanker om det, ja. Selv har jeg naturlig nok vært oppslukt av dette, men det er bra at andre reagerer. Det har vært hardt arbeid, men jeg har stålsatt meg. Jeg skylder Lindstrøm at historikere, folk med forskerkompetanse, kan se nærmere på dette, sier Markussen, som etterhvert ble hans fortrolige venn og en av de få som ville hjelpe ham. Derfor fikk han kopier av det meste Lindstrøm skrev i sin ensomme kamp. Og etter lang tids mas, fikk han endelig tilgang på kildematerialet – ikke bare i Riksarkivet, men også i Statsarkivet.

Banditten Trygve Lie

Det er en rystende bok Markussen har skrevet, og som Karsten Alnæs har gitt sin umiddelbare tilslutning. Bildet som tegnes av Trygve Lie er nist. Med bakgrunn i det som iscenesettes, framstår Trygve Lie som et menneske uten moral, men derimot med tef for taktikkeri og personlig posisjonering.

– Etter å ha gjennomgått dette voldsomme materialet, har jeg stilt meg spørsmålet om hvem som var verst, og ender opp med Trygve Lie. Det er ufattelig at et slikt menneske har fått dære fram som han gjorde. Vi nordmenn har hatt en tendens til å dyrke helter, men Lie bør bli banditten i Norges-historien. Jeg skjønner, og håper, at folk blir opprørt når dette blir kjent. Hadde nordmenn, norske politikere, hørt om en neger som ble behandlet slik i Sør-Afrika, ville vi sendt delegasjoner dit. I Lindstrøms tilfelle var det ingen som loftet en pekefinger – bortsett fra Alfred Henningsen, sier Markussen.

«Reis til helvete»

Og her penser vi inn på sakens kanskje eneste hederlige unntak. Stortingsmann Alfred Henningsen (Ap) fra Troms, hadde truffet Lindstrøm under krigen, og var helt ute av stand til å forstå prosessen mot et menneske han hadde fått den dybeste respekt og æktelse for under prøvelsenes år – en som handlet der andre sto lammet av skrekk. Lindstrøm var dømt av Gerhardsen & co. for han var avhørt og saken kommet til doms. Avskjediget, uten sykepenger eller pensjon.

Alfred Henningsen interpellerte i Stortinget, men fikk den ikke godkjent av partiet. Han måtte i så fall stå for den alene. Trygve Bratteli gjorde det klart for Henningsen at dette ikke var hans sak. Før han gikk på talerstolen, fikk

han en uventet støttetelefon fra Per Borten, noe som overrasket ham. Men da han var ferdig på talerstolen, og stort sett hadde talt for døve ører på steinsansikter, fulgte Bratteli ham ut på gangen og freste: «Du ødelegger partiet». Henningsen repliserte iskaldt tilbake: «Reis til helvete – det er du som ødelegger partiet». Det ble da også Henningsens politiske selvmord. Men den gamle offiser kjøpslo ikke i samvittighetsspørsmål.

Både stats- og Riksadvokat drøftet å få Lindstrøm mentalundersøkt, trolig etter henvendelser fra samme statsminister og justisministre som «bestilte» rapporten om Hamsuns varig svekkede sjelsevner, ifølge boka.

– Du ser klare paralleller her?

– Ja, det er pussig at det er de samme folkene som dukker opp. Før Lindstrøm var tiltalt, snakket Gerhardsen om hans menneskelige svikt. Pussig at ingen har oppdaget

Gerhardsens historieforfalskning. I sine memoarer manøvrer han unna dette på en snedig måte. Lindstrøm skulle glemmes og ties ihjel, sier Markussen.

Fritt vilt

Kafka-prosessen mann var fritt vilt. Alle skrev hva de ville om ham. Han var rettsløs. En av pressens verstinger er ifølge

boka Birger Viberg fra Finnsnes, som da jobbet i VG. Den eneste pressemann som holdt hodet kaldt og klart, var Arthur Berg, senere kjent og markant redaktør av den kristelige avisen «Dagen». «De som prøver å redusere Lindstrøms menneskeverd når ham knapt til knes verken i karakter eller intelligens», mente Berg.

– Arthur Berg kritiserte i retten den behandlingen Lindstrøm fikk, og ble hånt av statsadvokat Faanes, sier Markussen.

Ingen interessert

Etter at rettsaken var avsluttet, Lindberg dømt til to og et halvt års fengsel og funnet erstatningsansvarlig for 90.000 kroner, ble han oppringt av ei som hadde vært hybelvertinne for Randi Bakke.

Her lå alle kvitteringene fra hennes skraphandel, som ville bevist hans uskyld, og han fikk dem levert på døra. Advokater, politi eller rettsvesen viste ingen interesse da han kom med dem.

Historikerne neste

Han fikk aldri sin sak opp på nytt. Etter at samtlige aviser var dømt for injurier, ble det stille. Lindstrøm-saken var lagt død. Senere har ingen brydd seg, før en traust Senja-væring kommer med dokumentaren om en så ufattelig skjebne i et sivilisert land.

– I over 30 år har dette ligget meg på hjertet. Det handler om et reinsklig menneskes kamp mot maktene. Jeg vil gi ham den ære han fortjener, og samtidig bidra til at han får nasjonal oppreisning. I dag er de gamle avis-høvdingene fra den gang ikke med på arenaen, så ny interesse fra dagens aktører kan vel gjøre det mulig.

– Historieomskrivninger må vel komme – eller hva tror du?

– Det kan ikke jeg svare på. Støtten fra Karsten Alnæs har imidlertid vært til stor inspirasjon under mitt arbeid – resten får vel bli opp til forskere og historikere.

Hyllest til kampen

Selvagt har han følt seg veldig alene om å ta vare på Lindstrøm – vennskapet med ham ble et ensomt vennskap.

– Boka får være en hyllest til menneskers kamp. Jeg er et menneske med vanlig sunn skepsis. Min far sa til meg: «Gjør deg opp dine egne meninger». Det har jeg også prøvd på gjennom livet. Det er en enkel sak å svarte et

menneske – man kan forvolde stor skade. Derfor er det stort sett best å holde kjef. Men denne historien har jeg svelget og svelget på, sier Hjalmar Markussen.

Makt korrupperer

Hjalmar Markussen er heller ikke blant dem som kan svare på hvor langt et parti er villige til å gå for å vinne eller beholde makt.

– Men når en regjering sitter for lenge, handler det om gammel visdom: At makt korrupperer, blir til maktarroganse og korrupsjon. Det var ingen grunner til å ta Lindstrøm. Man ønsket å mentalundersøke ham, slik det skjedde med Hamsun, og sørge for at personen ikke lenger var strafferettslig ansvarlig. Det er et sikkert kort. Men de feilvurderte Lindstrøm. Han ga seg ikke. Han hadde 124 aviser i saksa. Jeg kjenner ikke til noe lignende verken fra Norge eller andre land. Alfred Henningsen sa om Lindstrøm at han var en slags norsk utgave av Leonardo da Vinci – et universalgjeni, et språkgeni, en matematiker av rang.

Politisk tro og mistro

– Tror du unge mennesker som leser boka fratras troen på det politiske, og særlig Arbeiderpartiet?

– Jo, men man skal heller ikke glemme at i hele denne suppa, var ikke de borgerlige noe bedre. Men det ser nå ikke ut til at så mange har tiltro til det politiske – og i den grad unge mennesker leser boka, får de innblikk i en virkelighet som sikkert er like ille i dag. Man skal ikke tro at det politiske miljøet har bedret seg. Men boka bidrar ikke til å styrke troen på det politiske, sier han.

Brikker i spillet

Da Lindstrøm-saken kom, drev russerne atomprøvesprengninger på Novaja Semlja i vanvittig skala. Norske fiskere som også var i den militære etterretningens tjeneste, ble sendt til Novaja Semlja for å ta jordprøver. De visste ikke hvorfor. Samtidig fylte de vann fra ei elv i tønnene til bruk ombord. De undret seg på hvor det tidligere så yrende dyre- og fuglelivet var blitt av i det nå øde landskapet, men gjorde de det de var bedt om. Norske myndigheter visste at nedfallet fra atomsprengningene var så høyt at nordnorske barn ikke engang burde drikke melk. Ingen sa noe – i ei tid da Norge var brikke i amerikansk atomstrategi, og som i ettertid ikke kan omtales som annet enn å løpe ærend for USA.

Avledningsmanøver?

– Kan Lindstrøm-saken – i tillegg til at Trygve Lie ville bli kvitt ham – også ha blitt brukt som en dekkmanøver, for å flytte fokus fra noe som istedet skulle hatt medias og alles oppmerksomhet?

– Den tankeretningen synes jeg er veldig interessant. På slutten av pressekonferansen onsdag, da boka ble presentert, ble det kastet fram en slik teori. Det forbauser meg ikke om den har noe for seg – jeg er svak for tankegangen, den er meg ikke fremmed. Jeg har ikke hørt noen bedre teori. Holder man oppmerksomheten unna nedfall av uran på Finnmarksvidda og har fokus på noe helt annet enn det som egentlig betyr noe, da er hensikten oppnådd – med en avledningsmanøver, medgir Markussen.

Glad for publisitet

Undertegnede møtte den tidligere fiskeren og styrmannen Hjalmar Markussen for første gang for tre år siden da han gikk på forfatter-skolen. Jeg ble da kjent med deler av historien. I flere sammenhenger har han fortalt folk om om Lindstrøm-saken. De er blitt rystet – tror det ikke.

– Men jeg skal være glad for publisiteten saken får. Kritisk journalistikk var ikke oppfunnet på 60-tallet. Lindstrøm døde i 1987, syk og nedbrutt. Men han har to søstre i live, og de vet at ingen brydde seg om hvorfor broren fikk en slik behandling før jeg kom i kontakt med dem. Lindstrøms søstre er glad for det jeg har gjort. Selv er jeg stolt av det – og takknemlig for den hjelp jeg har fått underveis, sier Hjalmar Markussen. Han var, når alt kom til alt, Lindstrøms sikreste venn.

77 84 16 15

i dag snakker vi om ...

Skriveglad fisker

Navn:
Hjalmar
Markussen
Alder: 60
Yrke:
Forfatter

● Den pensjonerte Senja-fiskeren Hjalmar Markussen hadde ikke hellet med seg da han spaserte inn hos et forlag i Oslo med et manuskript i hånda. Det dreide seg om hett stoff fra 60-åra som nå er gått i glemmeboka:

– De spurte hvordan jeg kunne sitte i en avkrok og skrive om noe de ikke visste noe om i Oslo. Så jeg måtte få det ut på eget forlag, sier han i dag om boka «Prosessene mot Harry Lindstrøm – et politisk justismord».

● Hjalmar Markussen har grepet tak i en sak norske historikere og jurister ikke har vist interesse for. Det skyldes delvis at eksbyråsjef Lindstrøm i Industridepartementet utrolig nok etterlot stabler med brev og dokumenter til en fisker på Senja som han utviklet et vennskap med. Og Markussen har nektet å gi opp sitt bokprosjekt, sjøl om han ble nektet innsyn i både riksarkiv og statsarkiv. Slik kan Markussen i dag utgi noe som er en «avslørende og dypt rystende bok», ifølge Karsten Alnæs.

● Det er et politisk og menneskelig dokument fra en ubehagelig nær fortid Markussen løfter fram. Kortversjonen er denne: Ifølge forfatteren trengte et allmektig Arbeiderparti en syndebygg etter flere industriskandaler på 60-tallet, deriblant Kings Bay. I boka utpekes Trygve Lie som den store «skurken», offeret ble sivilingeniør og jurist Harry Lindstrøm fra Stavanger. Han var en ured og begavet tjenestemann – og tidligere krigshelt – som ble idømt 2 1/2 års fengsel etter falske anklager om underslag og grov utroskap i Statens tjeneste. Og han sonet hver eneste dag.

● Seinere gikk han til injuriersøksmål mot hele 124 norske aviser. Han inngikk et utall forlik og fikk oppreisning. Men ingen journalister ville tale hans sak når han lå i konstant krig med pressen. Han ble aldri rensket i retten, men oppnådde i det minste at Einar Gerhardsen i 1982 oppsøkte ham for å be om unnskyldning.

● Forfatter Markussen har vært fisker, skipper og sjømann i årevis. Han snakker med store titler på bredt Senja-mål. Det er nok også fordi han er eksjournalist og skriver drivende godt. I godt voksen alder spedde han dessuten på med et år på forfatterskole på Finnsnes.

● Det er i Botnhamn på Senja han bor. Men ofte er han å se sammen med Kjell Fjærtøft og andre gode venner i Tromsø, oftest iført sin slitesterke selskinnsjakke. I Ishavsbyen tar han gjeme inn på Grand Hotel for å riste av seg litt rastløshet. Han er en fargeklatt som har vist alle at han har atskillig mer å fare med enn tomt kaféprat. Og siden han svinger pisen så grundig over navngitte og nålevende personer i sin bok: Er han ikke redd for å bli saksøkt? – Det er ingen ting å hente. Det er fordelen ved å være blakk, er hans svar.

Skjalg Fjellheim

dagboka@dagbladet.no
www.dagbladet.no/dagboka
Telefaks: 22 31 06 04